

RÉGIS JAUFFRET
Microfictiuni
roman

Traducere din limba franceză și postfață
de Irina Mavrodin

Băieții nu sunt niciodată urâți

Tata m-ar fi iubit mai mult dacă eram frumoasă. Părul meu prea creț nu-i place deloc. Am ochii mici și negri. Ca niște bucăți de măslină. Gura mi-e ușor violetă, chiar și vara. El spune că nasul meu ascuțit ar putea sluji drept burghiu. Port mâneci lungi, ca să-mi ascund alunițele.

Pe plajă, stau îmbrăcată. Tata mi-a spus că mi-a fost totdeauna frică de apă. Când se întâlnește cu colegii, preferă să le spună că sunt nepoata lui. Dacă plâng, le spune că-i nevoit să-mi dea pilule împotriva melancoliei. În mașină, îmi poruncește să nu-i spun nimic mamei.

— Ai supăra-o.

Mama stă aproape tot timpul culcată. Ascultă radioul, fumează țigări și bea cafea. Se pare că lucra ca tehniciană într-o fabrică de mochete. Am văzut-o de mai multe ori îmbrăcându-se și machiindu-se ca să caute de lucru. Întotdeauna s-a întors înapoi după zece minute, din cauză că pe stradă erau prea mulți oameni. Mama mă mângâie pe cap și mă sărută pe gât. Îmi spune că sunt dulci ca o pisicuță și eu miaun puțin ca să-i fac plăcere. Îmi desenează mustăți și râdem.

Când vine seara acasă, tata mă spală pe față cu săpun. I se pare că miros urât și mă pune să fac duș din nou. Cumpără colonie de la supermarket, ca să mă frecionez cu ea. Probabil se gândește că fetele urâte sunt murdare, pe când fetele frumoase sunt întotdeauna curate, chiar dacă nu se spală niciodată.

Tata pregătește sendvișuri cu cârnați și salată din pachet, pentru masa de seară. Eu mănânc în camera mea. El și mama beau bere în salon. Sunt mulțumită când o aud pe mama râzând. Lucrez până la ora zece și jumătate. Ca să obțin o diplomă cu care să pot face ceva, trebuie să am media cincisprezece.

Un profesor îmi pune mereu nota doisprezece. Tata crede că îmi scade nota pentru că înfățișarea mea îl dezgustă. Spune deseori că a fost dezamăgit când m-am născut. Dacă m-ar fi putut vedea mai bine la ecografie, i-ar fi cerut mamei să avorteze. Data următoare ar fi avut norocul să i se nască o fetiță drăguță, poate una blondă, cu ochi mari și verzi.

— Sau un băiat.

S-ar fi mândrit cu el, chiar dacă n-ar fi fost mai frumos decât mine.

— Băieții nu sunt niciodată urâți.

Băietan cu capu-n nori

— Ea a plecat ieri, lăsându-mi pisicile.

Fericirea noastră nu mai era atât de mare în ultima vreme, și ea și-a închipuit că, până la urmă, se va stinge cu totul, din lipsă de electricitate. Iar cuplul nostru va înnebuni sau va da foc întregii familii, în urma unui scurtcircuit.

— În seara asta am aprins toate lămpile.

Mi-e teamă de întuneric, de noapte. Nu prea mai am amor propriu, de parcă, înainte de a pleca, mi-a zdrobit demnitatea cu ghetele. O chem din sfert în sfert de oră, îi las mesaje lacrimogene sau o insult și-i spun că ar fi trebuit s-o fi părăsit demult. Încerc s-o înduioșez, vorbindu-i despre primele noastre vacanțe, petrecute în insulele Cyclade. Îi amintesc de cămăruța în care ne făceam siesta, ce dura toată după-amiaza, și de acea ciudată baie de pe terasă, de unde priveam marea, în timp ce ne săpuneam unul pe celălalt, sub duș.

— Nu uita că suntem tot acolo.

Ar fi de ajuns să întoarcem capul, ca să ne vedem de departe, în amintire și, dacă am alerga până la ea, ne-ar primi ca pe niște fii risipitori. Ea înțelegea probabil că trăim în continuare înăuntrul tuturor clipelor în care fusesem fericiți și că celelalte se șterseseră. Știa la fel de bine ca și mine că mă iubea și acum. Plecase fără să vrea, fără să-și dea seama, așa cum trănțești ușa în urma ta, uitând cheia pe comoda din vestibul. Se comportase ca un băietan cu capu-n nori și acum refuza să-și recunoască greșeala, ca să nu se facă de râs. Dacă s-ar fi întors imediat, eram gata să consider că plecarea ei nu fusese decât o simplă fugă.

— Îți dau o oră să te-ntorci.

Știam că stă la tipul acela cu care se culca de anul trecut. Îl întâlnisem de mai multe ori, când mă întorceam de la birou. Ea îmi spusese că relațiile noastre sexuale o oboseau, fără s-o satisfacă.

— De altfel, vom avea camere separate.

Rămăsesem pe poziții, și când venea noaptea târziu, pe nesimțite, în salon, o târam cu forța în patul nostru. Apoi mă așezam pe pânțele ei și o țineam de mâini până dimineața. Trebuia să știe că eram un cuplu solid, ca piatra din care era făcută casa. Putea să facă găuri în pereți, să-i atace cu lovituri de ciocan, ca să-și sape în ei nișe, dar el nu va accepta niciodată să fie distrus cu totul, până la prăbușire.

— Măine mă voi duce s-o caut și până la urmă va admite că niciodată nu m-a iubit atât de mult.

Bănci generoase ca niște mămici

— Practic faptele de binefacere cât pot de mult, pentru că sunt actriță.

Bineînțeles, nu-mi pot permite să-mi bat joc de banii câștigați. Mă înspăimântă gândul că aș putea ajunge să trăiesc în mizerie. Nu-mi place soarta săracilor pentru care militez și le sunt recunoscătoare că mă învață, prin contrast, să nu ajung ca ei. Ba chiar datorită lor mi-a venit și ideea de a plăti impozite mult mai mici, refugiindu-mă la Geneva, unde fiscul este blând, unde băncile sunt afectuoase, generoase ca niște mămici. Mă cam plictisesc după-masa pe malul lacului, dar aici pot să-mi port toate bijuteriile fără să risc ca un țigan să-mi taie degetele.

Sunt invitată de mai multe ori pe săptămână la serate, unde întâlnesc tot showbizul, pe toți cei din domeniul cinematografiei, ba și câțiva industriași imigranți, care sunt uneori tot atât de nostimi și plini de fantezie ca niște personaje din *commedia dell'arte*. Și când, în luna august, ne dezbrăcăm, deja beți, ca să bem o ultimă sticlă de Ruinard în piscină, suntem cuprinși de un profund sentiment de liniște, de extaz, și chiar și cei mai atei sunt surprinși văzând că încep să creadă în Dumnezeu. Taxele, impozitele de tot felul, suspiciunea permanentă exercitată de controlorii fiscali sunt reale obstacole împotriva dezvoltării spiritualității.

— Am ales poate în mod inconștient exilul pentru a regăsi credința.

Totuși, pentru a rămâne fidelă ideilor mele, sunt obligată, între două filmări, să mă duc în Franța și să trăiesc în murdăria și în promiscuitatea nenorociților care s-au teleportat aici, în speranța ușor cretină că vor stoarce din această preafrumosă țară până și ultimii bănuși pe care-i mai are. Fac camping cu ei pe terenuri care amintesc mai curând de o platformă de descărcat gunoiul decât de o grădină englezească, înmuindu-mi un deget în gamelele lor, ștergând-o până la Paris, ocupând în duhuitoarea lor companie biserică pe care — încurajați fiind de preoți în blugi — se grăbesc să le transforme în cocini de porci.

— Fără îndoială, ca să se simtă la fel de bine ca acasă.

Când, până la urmă, suntem expulzați de forța publică, ei își primesc pe săturate porția de lovituri de băta, înainte de a se urca, purtând cătușe la mâini, într-un charter ce pleacă spre nicăieri. Sunt încă și mai respectată, și în timp ce ei sunt evacuați discret prin ușa sacristiei, agenții CRS mă roagă să ies din toată acea nebunie pe poarta principală, spre a le permite jurnaliștilor să-mi ia interviuri pentru ziarele de seară.

Când izbutesc, în sfârșit, să mă extrag din mulțime, mă duc în mica mea locuință, unde mă văd constrânsă să-mi pun în pubelă toată îmbrăcămintea de pe mine, care e prea murdară ca să merite onorurile de a fi dată la curățat. Apoi, fac patru sau cinci dușuri, înainte de a mă cufunda într-o baie cu alge marine, ascultând *Requiemul* de Mozart.

Mi se va putea aduce obiecția că acțiunea mea militantă îmi îmbroscătează imaginea mai bine decât liftingul cel mai reușit, dar nu-i vorba decât de o justă răsplată. De altfel, știu bine că odată cu trecerea anilor va trebui să-mi petrec trei sferturi din timp împreună cu acești zdrențăroși.

— Ca să nu mă scufund treptat în uitare.

Becurile din aștri

— Îmi periam părul rar.

Și dintr-odată am auzit că cineva îmi bate în fereastră. Bănuiam că era vorba de un spărgător, de un ucigaș sau chiar de unul dintre acei perversi care-i agresează pe bătrâni. Am dat telefon la jandarmerie de atâtea ori încât, după ce îmi spun numele, ei pun telefonul pe speaker și râd cu toții, în hohote, ca niște bețivi. N-am avut copii, cele de vârsta mea sunt de multă vreme părăsite de soți, iar nepoții mi-au fost întotdeauna antipatici și am rupt orice legătură cu ei încă de pe vremea când erau copii. Ca să-mi apăr viața, nu pot conta decât pe slabele mele puteri. Țin la viața mea, căci îmi place încă să respir mirosul fânului proaspăt cosit, să mănânc mâncăruri făcute cu dichis și să mă duc în sat pe jos, în speranța de a întâlni pe drum o cunoștință care să mă invite la o ceașcă de cafea. În timp ce, pe când aveam douăzeci de ani, existența era pentru mine ceva ce mi se datora, dar care era lipsit de valoare, ceva de care m-aș fi lipsit fără niciun regret pentru a desăvârși frumusețea unei iubiri nefericite, pentru o cauză pierdută sau pentru a salva pe cineva din familie din flăcările unui incendiu.

— Dar astăzi nu mai gândesc la fel.

În timp ce toată lumea vede în mine o femeie pe jumătate moartă, care se agață aproape cu nerușinare de viață, am în dulapul cu lenjerie o pușcă de vânatoare, pe care am comandat-o prin poștă. O folosesc mai ales ca să sperii porumbeii care-mi murdăresc terasa și trotuarul din fața casei, dar nu ezit să trag când aud zgomote suspecte în fundul grădinii. O dată sau de două ori, am rănit poate un delincvent, dar oricum a reușit să fugă fără să lase vreo urmă de sânge. N-aș fi avut niciun scrupul să împușc pe cineva, chiar dacă, până la urmă, îmi dădeam seama că era vorba de unul dintre acei copii de care părinții se slujesc ca să pătrundă în casele oamenilor cu orice preț.

— Am urcat la etaj, după armă.

Mi-am pus mai multe cartușe în buzunarele capotului. Am stins toate luminile. Am coborât din nou la parter și m-am ascuns în baie. Nu mai ciocănea nimeni în fereastră, dar vântul nu bătea atât de tare încât să poată produce acel foșnet puternic de frunze de viță de vie. Am spart ochiul de geam cu patul puștii. Am tras de două ori și am auzit bine zgomot de pași pe frunzele uscate.

— Voiam să știu ce se întâmplă.

Mi-am îmbrăcat mantoul și am ieșit din casă în papuci. Împrejurimile erau pustii. Am mers până la drum. Luna lumina foarte slab acele locuri. Am deplâns faptul că nu pot fi încă schimbate becurile din astre. Am așteptat, ascunsă după un boschet. Către miezul nopții, un fel de băiat cu părul scurt, care mai târziu s-a dovedit a fi o fată, a trecut prin fața mea, pe o bicicletă care scârțâia.

— Am împușcat-o, ca să dau un exemplu.

Bestii mici

— Am trecut de vârsta la care iubești tineretul.

Îl găsesc ridicol, cu pielea lui de bebeluș, cu trupul lui deșirat și cu felul său de a se arunca fără reținere în actul sexual, când o operație de prostată i-ar facilita probabil accesul la înțelepciune. Vă vorbesc despre băieți, dar fetele sunt și mai rele. Prospețimea lor le uimește pe mame, al căror trup a ajuns deja la sfârșitul carierei, e aproape fleșcăit, aproape de faliment, de iremediabila bătrânețe. Toată această populație nu se jenează să circule pe străzi, să urce în autobuze, sau chiar să încurce și mai mult circulația, defilând pe două roți. Din demagogie, le tolerăm, și nimănui nu-i trece prin cap ca, în loc să le suportăm ținutele excentrice, să fie obligate de către stat să poarte o uniformă de tânăr. O uniformă bălțată, burlescă, fluorescentă, ca să le putem zdrobi și ca să fie reperabile în timpul nopții.

N-ar fi rău nici să le condamnăm la domiciliu forțat, așteptând să se coacă, în barăci situate departe de orașe, de cartierele rezidențiale, de malurile mării, de păduri, de terenurile agricole, de stațiunile termale și, în general, de toate porțiunile de teritoriu unde ar putea dăuna sau s-ar putea distra. Dacă din întâmplare cineva s-ar îndepărta de zonele care le sunt destinate, am avea dreptul să-i zburăm scăfârlia cu o armă la alegere. De altfel, un parlament responsabil ar fi trebuit să fi votat de mult un amendament care să stabilească pedeapsa cu moartea pentru adolescenți. Pe vremuri, am fost destul de indulgent cu copiii mei, deși știam că aceste mici bestii își bat joc pe ascuns de părinții lor. Îi iau drept niște temniceri binevoitori, care lasă larg deschisă ușa celulei, în loc să-i trimită la temniță ca pe niște bandiți.

— Tot acest noroi a fost prea multă vreme venerat, acoperit cu aur și cu gadgeturi care ne râdeau în nas.

Nu le mai puteam suporta nici mirosul, într-atât de tare put a speranță, a viitor, aceste noțiuni fiindu-ne acum străine, noțiuni pe care de acum înainte le disprețuim și care ne fac greață de fiecare dată când le inspirăm deschizând fereastra. Le-am protejat, ca fiind o specie pe cale de dispariție, ca pe niște maimuțe rare sau pisici de rasă. Stăpânind de la începuturile omenirii procesul lor de producere, care, de altfel, nu-i protejat de niciun brevet, le-am putea fabrica în cantitate suficient de mare, pentru a înlocui imediat o generație defectuoasă, de care am fi constrânși să ne despărțim.

Când vin pe lume, tinerii își imaginează că ne-au semnat deja sentința la moarte. Pretind să aibă o viață lungă, pletorică, și visează să ne vadă dispărând unul câte unul, ca să se încalțe cu papucii noștri. Dar nu voi abdica precum un nevolnic.

— Pot să vă asigur că vor pieri înaintea mea.

Bietul Dauvernois

— Bietul meu Dauvernois, nu pot să fac nimic pentru tine.
— Dă-mi cel puțin un avans din salariul pe care mi-l datorezi pentru cele două luni.

— Bineînțeles că nu-ți dau.

A ieșit din biroul meu leoarcă de sudoare. Sper că această întrevvedere îi va servi drept lecție. N-avem sindicat, comitetul de întreprindere e cu totul la ordinele noastre, iar funcționarii trebuie să se poarte cu mare atenție, căci altfel riscă să nu fie plătiți niciodată. În țara noastră șomajul domnește ca un stăpân absolut. Cei ce vor să ajungă șomeri n-au decât să mă hărțuiască în continuare, ca afurisitul ăsta de Dauvernois, care s-a fofilat până în biroul meu, deși secretara s-a străduit din răspuțeri să-l împiedice.

— Dacă-l deranjezi, n-o să mai primești nicio centimă, de acum și până la pensie.

— Și e vorba de o pensie foarte mică, pentru că el nu-și va mai plăti cotizațiile sociale.

Oamenii nu înțeleg întotdeauna că fiecare întreprindere este o republică a cărei constituție și ale cărei legi evoluează zilnic fără vreo consultație prealabilă. Oricine poate fi prins pe picior greșit, căci toți trebuie să-i cunoască regulile. Chiar și pe cele din ajun sau din acea dimineață, care n-au fost încă făcute publice.

Dacă mă văd constrâns să fiu necruțător în cadrul activității mele profesionale, asta nu înseamnă că nu sunt un soț bun și un tată indulgent. Nevastă-mea poate să iasă la cumpărături când vrea sau să respire aer pe terasă după pofta inimii. O respect, niciodată n-am lovit-o sau insultat-o fără motive serioase. Copiii sunt hrăniți bine și dorm într-o cameră bine aerisită, unde au mai multe jucării. Îi pedepsesc rar și de cele mai multe ori cu o cruzime moderată, care nu-i împiedică să poată merge a doua zi la școală. Iar pe părinții mei i-am instalat într-o garsonieră unde pot să se miște fără să se teamă că se izbesc de pereți sau că-și vor sparge capul când se vor ridica în picioare.

— Uneori îi convoc pe toți membrii familiei pe neașteptate.

Îi trec în revistă, le pun întrebări și le dau pedepsele pe care le merită. Săptămâna trecută, părinții mei consumaseră prea multă electricitate. Mi-au mărturisit asta cu oarecare curaj, înainte să vină nota de plată. I-am avertizat că data viitoare le voi trimite din nou zidarul ca să-i priveze de zece metri cubi de spațiu vital, dar, până la urmă, au scăpat numai cu o pedeapsă de trei săptămâni de întuneric total. Lipsiți de lumină zi și noapte, ei vor putea, ca un cuplu de speologi, să mediteze la deliciile ploii și ale vremii frumoase. Fiul meu mai mare își rupsesse un șiret de la adidas. Câteva zile, a fost pedepsit să se încălțe cu o pereche de ghete vechi, pe care nu le mai purtam de multă vreme. Am felicitat-o pe nevastă-mea pentru purtarea ei ireproșabilă, dar, în mod preventiv, am dus-o la portăreasă, pe care am rugat-o să o insulte zdravăn, în prezența soțului și a celor trei câini ai ei.

Bietul Pierre

Ea era încă sub duș. Am luat mașina și am plecat cu bagajele. Nu mai aveam chef s-o suport, s-o port pe piele, ca pe o cămașă pe care n-aș mai fi schimbat-o de patru ani. O avusesem prea mult timp în piele, ca pe o boală tropicală, ai cărei viermi te mănâncă de viu. Îmi dăduse totul, angoasă, rutină și chiar, din când în când, fericire și dragoste. Mă temeam cel mai mult de fericire, știam că nu durează, că mi-o va lua repede de la gură, ca pe o suzetă de la gura unui copil căruia te pregătești să-i dai o pereche de palme.

- Uită-te la mine, văd că te gândești la altceva.
- O iau din loc.

Ea nu înțelegea că avusesem întotdeauna nevoie să fug. În intimitatea cuplului, căutam întotdeauna o gaură cât urechea acului, ca să ies prin ea. Nu voi aparține niciodată nimănui, nu sunt un ruj de buze pe care o femeie poate să-l plimbe cu ea în geantă, ca pe o miniatură a penisului viselor sale. Sunt liber ca vântul, un val care străbate mările, fără să se spargă vreodată de vreun mal.

- Ce mai faci, bietul meu Pierre.

Am ajuns la mama pe neașteptate. Nu aveam puterea să fiu singur într-o cameră de hotel sau în garsoniera pe care, cu siguranță, mi-ar împrumuta-o un prieten. M-a întrebat ce mai e nou cu Cady, i-am vorbit despre iresponsabila mea schimbare de dispoziție.

- Vei rămâne întotdeauna un copil.
- Nu știu ce m-a apucat.
- Acum vii să mă vezi ca să repari oalele sparte.

Mi-o imaginam ieșind, plină de clăbuc, din baie și auzind cum pornește mașina. Avea tot dreptul să fie supărată pe mine și să nu mă mai primească înapoi. Luni de zile va trebui să mă dezintoxic de ea, în durere. Ca s-o îmblânzesc îi voi trimite în zadar fotografii cu trupul meu descărnat în urma postului de ispășire. Mi le va trimite înapoi, rupte în bucățele, ca să-mi arate că nu mai eram în amintirea ei decât o grămăjoară de cartonase dintr-un puzzle, pe care ea nu se va obosi niciodată să-l reconstituie. Nu țineam la ea mai mult decât ține un infirm la cârjele sale, doar că nu exista niciun magazin de unde să-mi pot procura un model identic. Vor trece poate mulți ani înainte s-o pot înlocui și să mă obișnuiesc cu gustul alteia. Nu voiam să sufăr, știam că rupturile sunt la fel de dureroase ca o interminabilă ședință la un dentist care s-a opus dintotdeauna folosirii analgezicelor.

Mama a ieșit din camera ei, unde se retrăsese ca să-i telefoneze.

- Mi-a spus să te întorci imediat.
- Crezi că mă va ierta.
- Cady este iertătoare ca o mamă.

Bieți prostănaci

— Aparținem clasei de mijloc.

Veniturile noastre sunt pe măsura inteligenței noastre, care, departe de a fi inexistentă, nu este deloc superioară inteligenței tale. Numai creierele de factură fastuoasă îi îmbogățesc cu adevărat pe cei care le au. Noi trebuie să ne mulțumim cu o locuință decentă, dar modestă. Cu o singură mașină, neputând alege, și pe care n-o putem schimba decât o dată la cinci ani. Cu un câine maidanez, o javră găsită, într-o duminică, într-o pădure, și care nu poate fi vândută nici pe doi bani. Iar copiii noștri au o înzestrare intelectuală asemănătoare cu a noastră și nu s-a spus niciodată despre ei că sunt foarte frumoși.

De ambele părți, părinții noștri sunt la fel de anodini ca și noi și, când se îmbolnăvesc, nu fac niciodată cancer sau infarct. Vor muri când vor fi atins limita speranței medii de viață, pe care statisticienii aceluși moment o vor decreta. În urma unor costisitoare cercetări genealogice, am putut constata că, din secolul al XI-lea și până acum, familiile noastre se complăcuseră întotdeauna în mediocritate și că printre strămoșii noștri nu exista nici măcar un geometru sau vreun efemer patron.

— Ne-ar plăcea să fim ambițioși.

Dar știm dinainte că ar fi degeaba. De câte ori ne-am lăsat tentați de produsele de lux, cum ar fi parfumurile marilor firme sau conservele de *foie gras*, ne-am simțit atât de rău și am fost atât de bolnavi, încât revenirea la parfumul nostru și la macaroanele date la cuptor ni s-a părut o adevărată eliberare. Nu ne plac nici călătoriile, căci cameristele ne intimidează și ne credem obligați să facem în fiecare dimineață curat în camera de la hotel. Așa că, în timpul vacanțelor, stăm acasă. Și ca să avem o ocupație, golim pubela pe balcon. A doua zi trebuie să ducem gunoiul jos, să spălăm balconul și, când s-a uscat, să aruncăm pe el oale întregi de supă instant. Nu suntem niște intelectuali și dacă nu ne-am impune aceste corvezi mărunte, ne-am plictisi atât de mult încât am face crize de tetanie.

— Oamenii grosolani vor spune poate despre noi că suntem niște bieți prostănaci.

Dar le voi aminti că suntem un eșantion reprezentativ pentru întreaga populație.

Bilanț dezastruos

Nu mai știu dacă era băiat, fată sau hermafrodit, de vreme ce acest caz apare o dată la 500.000 de nașteri. Am omorât-o și pe mamă, ar fi suferit prea mult supraviețuindu-i. Am omorât și câinele, mă scotea din minți cu lătratul lui. Fie că-i câine, fie că-i pisică, n-am suportat niciodată animalele înnebunite care îți sar în față ca să te zgârie. Existau oameni, rude care aveau să mă copleșească cu reproșurile.

Nu-mi amintesc să fi avut vreodată probleme cu vecinii. Casa era locuită de persoane în vârstă, destul de surde ca să nu se plângă niciodată de zgomot. Le-am executat, cu siguranță, pentru că mi-au cerut-o și, dacă cumva le-am interpretat greșit vorbele, oricum, cea mai mare parte dintre ei ar fi astăzi morți de bătrânețe.

Nu-mi plac micii comercianți, așa că i-am putut ucide foarte ușor, cu angajații lor cu tot, pentru a protesta împotriva faptului că în cartier nu există magazine mari. Să arunci o grenadă într-un autobuz când ai mai multe în sacoșă, mi se părea tot atât de firesc ca a-ți permite să bei un păhărel de vin când ai la îndemână o pivniță întreagă, și, ieșind din bucătărie, m-am pomenit că arunc una.

— Adug că n-am detestat niciodată poliția.

Mă întreb dacă nu cumva sunt inspector de poliție sau comisar-șef. Se poate deci presupune că, ieșind de pe bulevardul du Temple, i-aș fi putut cruța cu ușurință pe cei doi polițiști, dacă nu m-ar fi tutuit ca pe un răufăcător.

— Aici, la Circul de Iarnă, trebuie să fi avut loc un concert.

Oricum, urma să fie mare îmbulzeală. Nu-i de mirare că, luând metroul la stația République, mi-am croit drum până la chei, trăgând câteva focuri de armă. De teamă să nu fiu agresat între două stații, a trebuit să-i extermin pe călătorii dintr-un vagon. Înțeleg plăcerea pe care o poate simți un bărbat când își descarcă arma asupra unei mulțimi înspăimântate, care fuge și, coborând la Châtelet, mulți și-ar fi acordat această fantezie. Un lucru de care îmi aduc bine aminte este că, atunci când am urcat la suprafață, sacoșa mi s-a părut grea. Ca un montgolfier care pierde din altitudine.

— Am preferat să mai arunc din lest.

Îi înțeleg pe cei din familiile celor care iau masa în această braserie și, dacă mă gândesc la bilanțul dezastruos care mi-a fost prezentat, ei ar fi făcut mai bine să stea în acea seară acasă. Cât privește autocarul cu tineri atleți, căzut în Sena, după ce a traversat linia ferată de pe mal, cred că șoferul, speriat de zgomotul făcut de explozie, a pierdut controlul volanului.

— Deci e vorba de un accident.

Și apoi, chiar voi o spuneți, i-am făcut vânt pistolului-mitralieră și puștinilor gloanțe care-mi mai rămăseseră peste Pont-au-Change și am plecat râzând.

Brevet

Țin să vă spun că, încă de când m-am născut, v-am considerat ridicoli și demni de dispreț. Nu numai că ați fost destul de inconsecvenți, dar, în loc să vă dezinteresați de mine, am devenit dintr-odată centrul existenței voastre. Ați fi putut să vă realizați niște vise, să vă duceți să clădiți orașe în mijlocul mării sau — pur și simplu — să vă îmbogățiți și să deveniți niște nababi. V-ați arătat superficiali, risipindu-vă potențialul, ca să mă creșteți cu dragoste și să-mi asigurați fericirea viitoare.

— Veți plăti această greșală până când veți ajunge la groapa comună.

Îmi veți spune că nu vă iubesc, dar, chiar dacă v-aș iubi, v-aș spune același lucru. Tot idolatrizându-mă, ați făcut din mine un mic zeu răzbunător, care nu va admite niciodată că-și datorează apariția cuiva. Nu vă pot ierta că m-ați conceput și că m-ați adus pe lume. Ar fi trebuit să țâșnesc de undeva, nu să mă nasc. Sângele vostru mă dezgustă, faptul că-l poate polua pe al meu mă umilește. Printre altele, îmi lăsați pe față un anumit aer de familie, ca o insultă însemnată cu fierul înroșit în foc și, pe deasupra, o înălțime uriașă și un trup deșelat. S-ar zice că sunt un produs din uzinele voastre, fabricat printr-un procedeu brevetat de voi.

— Sunt un zeu golit de orice conținut.

În urma unor examene radiologice, s-a putut constata că aveam un creier de proastă calitate, că prin urmare semăna cu al vostru, ceea ce înseamnă că lipsea cu desăvârșire. Voi purta toată viața divinitatea imaginară cu care m-ați împovărat din orgoliu, ca pe o cochilie de plumb goală încă de la început. Copil fiind, eram prea slab ca să vă resping și să vă împiedic să vă strecurați în mine, pentru a vă scuti de acest viitor pe care refuzați să-l trăiți singuri, din lașitate, de teama unui eșec răsunător, și chiar și de frica de a simți în gură, într-o bună zi, gustul fad pe care ni-l lasă triumful. M-ați injectat cu întreaga voastră substanță veninoasă care mă arde acum și din care vă dau înapoi câteva picături prin scuipatul pe care vi-l arunc astăzi în față.

Acum, constatați că am devenit adult, iar voi, niște proteze nefolositoare. Plecați, părăsiți casa asta, care de acum înainte va fi a mea. Lăsați-mi niște procuri, vă voi lichida conturile. Păstrați-vă hainele pe care le purtați, pe celelalte le voi vinde unui telal. Mergeți drept înainte, uitați-vă până și numele.

— Și mai ales să nu vă amintiți niciodată numele meu.

Brunetă, păroasă, buzată

— Aș vrea o ceașcă de zahăr.

Intru doar pentru cinci minute. Soțul tău nu-i niciodată aici, și nici copiii. Înțeleg. Am o soră care-i necăsătorită, ca și tine. Viața de cuplu îmi dă o anumită siguranță, soția mea așteaptă un copil care se va naște în februarie. Dar știi, acum există femei care nasc pentru prima oară după patruzeci de ani. Lumea asta nu-i lipsită de bărbați. La vârsta ta ne batem joc de dragoste și ne construim viața catastrofic.

— Golesc paharul și plec. Preparăm o prăjitură pentru desert. Nu vă invităm la cină, suntem cam sălbatici. Nu-ți fie teamă, îți evaluăm colierul. E greu ca plumbul, cred că e din plumb aurit.

— Nu țipa.

N-aș fi crezut că ești atât de brunetă, atât de păroasă, atât de buzată. Nu te duce să spui tuturor că am fost violent cu tine. Mulțumesc pentru zahăr, vinul de porto era cam răsuflet.

— Da, până la urmă mi-a dat zahărul.

Dar n-am văzut niciodată o fată atât de zgârcită, dacă nu i-aș fi strecurat în mână doi euro, ar fi trebuit să cobor la băcănie. Purta un trening vechi și pătat. În mijlocul salonului era o grămadă de rufe murdare. Se simțea și un miros neplăcut. Mă întreb ce făcea când am venit la ea. Trebuie să am grijă, nu se știe ce-i poate trece prin cap. Oricum, nimeni nu-i dă vreodată copii în grijă. Mi-a spus că era fată bătrână.

— Bărbații sunt rari și greu accesibili.

— Nu vreau decât o ceașcă de zahăr.

Se sprijinea cu ambele mâini de ușile dulapului din bucătărie. Ca și cum i-ar fi fost frică să nu-i șterpelesc toate proviziile. Cred că în tinerețe își vindea trupul. Și-a cumpărat apartamentul cu banii câștigați ca prostituată. A făcut câteva avorturi încât și-a ciuruit ovarele. Este geloasă pe tine pentru că ești însărcinată.

— Nu așteptăm pe nimeni.

Trebuie să fie polițistii, care-și fac rondul. Vei face prăjitura altădată. Păstrează ceașca drept mărturie. Ampretele sale trebuie să fie în partea de sus și, analizându-i conținutul, se va vedea că zahărul provine din cutia ei.

— Vei spune juraților că sarcina te obosea foarte mult.

Când aveam o nevoie de natura asta, te înțeleseseși cu ea să mă trimiți cu un castronel să-i cer niște ulei sau vreo cremă de slăbit. Dar astăzi toate castronelele erau în mașina de spălat vase. Atunci m-ai trimis după o ceașcă de zahăr, pentru ca, spre a mă calma, ea să se arunce peste mine ca de obicei și să mă violeze.